

САМОРЕАЛІЗАЦІЯ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ ПЕДАГОГІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розглядаються питання сутності самореалізації особистості студента вищого педагогічного навчального закладу через організацію самостійної навчальної діяльності. Розкриваються підходи й механізми самореалізації, провідні фактори й чинники, наводяться результати дослідження ступеня самореалізації студентів у системі професійної підготовки.

Інноваційні технології навчання, упровадження в практику новітніх підходів подачі інформації, яка дуже швидко оновлюється, (а) – *постановка проблеми*) вимагають наявності в майбутніх учителів здатності самостійно й мобільно приймати найрізноманітніші рішення стосовно значної кількості нетрадиційних педагогічних задач і завдань, які можуть постати перед ними у власній педагогічній діяльності. Для цього майбутній учитель має набути сталих здібностей щодо самоактуалізації й самореалізації ще під час навчання у вищому педагогічному навчальному закладі, які стануть показниками самоефективності на шляху самовдосконалення його особистості.

(б) – *аналіз останніх досліджень і публікацій*) Науковий пошук учених (А. Адлер, О.Г. Асмолов, І.Д. Бех, С.Д. Максименко, А. Маслоу, К. Роджерс, О.В. Сухомлинська та ін.) дозволив виділити важливі вимоги, що сприяють особистісному зросту, як-от: присвячення себе чому-небудь більш високому, ніж власне особисте «Я»; успішне виконання поставлених завдань.

Для майбутнього педагога – правильно обрати життєвий план і відповідно до нього виробити свій неповторний життєвий стиль – завдання першочергової важливості. Воно не може бути вирішене без актуалізації процесів самоефективності, самовдосконалення й передбачає значну частку самостійності, що дозволяє вирішити питання самореалізації. Відтак, цей процес не повинен відбуватися хаотично, а передбачатися в системі організації самостійної навчальної діяльності студента у вищому педагогічному навчальному закладі.

Метою статті є (в) – *формулювання цілей статті*) розкриття можливостей самореалізації студента вищого педагогічного навчального закладу через організацію самостійної навчальної діяльності.

(г) – *виклад основного матеріалу дослідження*) Феномен самореалізації вивчається в рамках філософії, соціології, біології, психології, педагогіки, це поняття вживається рядоположно з: «самовираженням», «самоутвердженням», «самоактуалізацією», «саморозкриттям», «самовдосконаленням», «самовихованням», «самоздійсненням» тощо. Зазначимо, що серед існуючих підходів до пояснення механізмів даного феномену, які ми наведемо нижче, не зустрічається розгляду даної проблеми стосовно системи організації самостійної навчальної діяльності у вищому педагогічному навчальному закладі.

На сучасному етапі у філософії виділяють три найбільш поширені підходи до проблеми самореалізації, а саме – есенціалістичної, екзистенціальної та концепції, що їх поєднує. Остання розглядає самореалізацію особистості як цілісний процес, у взаємодії внутрішнього й зовнішнього, матеріального й ідеального, суб'єктивного й об'єктивного.

З огляду на необхідність проектування процесу становлення особистості майбутнього педагога викликають інтерес виділені А.А. Ідіновим етапи самореалізації, а саме: актуалізація, розгортання, розв'язання. Структурними елементами першого етапу самореалізації є: соціалізація, індивідуалізація особистості, становлення її потреб, інтересів, побудова цілей, мобілізація вольових зусиль. Наступний етап – розгортання актуалізованої потреби, що передбачає процеси самопізнання, побудову самоцілі, самомоделі, здійснення самовибору, самоконтролю й самоаналізу. У процесі розгортання

відбувається зняття потреби в самореалізації (розв'язання), при цьому результатом самореалізації є самоутвердження. Потреба в самореалізації на певний час задовольняється, потім з часом відбувається становлення нової потреби в самореалізації, яка знов проходить через актуалізацію, розгортання й розв'язання тощо. Саме цим обумовлюється нескінченність процесу самореалізації [1].

А.Я. Голубчиков розглядає механізм самореалізації як надання предметності основним формам активності індивіда (діяльність, спілкування, свідомість) через самонавчання, самовиховання й самоосвіту, які здійснюються як відповідно до потенцій індивіда, так і виходячи із зовнішніх умов (рівня знань, вихованості суспільства) [2].

Отже, механізм самореалізації передбачає самоздійснення, що неможливе без самодіяльності особистості (Н.М. Бабікіна, С.Д. Максименко, Л.О. Коростильова, М.О. Недашківська, Л.А. Цирінова та ін.).

Найбільш близьким до поняття «самореалізація» є поняття «самоактуалізація». А. Маслоу вживає їх як синоніми. Самоактуалізація – це безперервна реалізація потенційних можливостей, здібностей і талантів, як здійснення своєї місії, або покликання, долі тощо, як більш повне пізнання й прийняття своєї власної споконвічної природи, як безустанне прагнення до єдності, інтеграції, або внутрішньої синергії особистості [3]. Іншими словами, самоактуалізація – це прагнення людини до зросту, розвитку, самостійності, самовираження, активізації всіх можливостей власного організму. Таке тлумачення характерне й для Р. Ассаджолі, Л.Н. Когана, Л.О. Коростильової, Ю.М. Кулюткіна, В.І. Муляра, Г.С. Сухобської та ін., які відносять самоактуалізацію до показників повноти самореалізації особистості і вважають самореалізацію більш загальним поняттям.

Самоактуалізацію розглядають як мотиваційну й ціннісно-змістовну частину самореалізації особистості, яка передує або виявляється паралельною відносно предметно-діяльнісної активності того, хто навчається. Термін «самореалізація», за Р. Ассаджолі, використовується для специфіки дослідження двох різновидів свідомості. Один означає самоздійснення, а інший – самоосягнення [4].

Дослідження чинників ефективності становлення особистості майбутнього вчителя в системі організації самостійної навчальної діяльності студентів вищих педагогічних навчальних закладів, виявило доцільність розгляду, усвідомлення, урахування й стимулювання процесів самоактуалізації й самореалізації, що передбачає розуміння самоактуалізації не як статичного стану, а як діючого процесу, у якому здібності індивіда використовуються повністю, творчо й радісно. Креативність, безпосередність, сміливість і наполеглива праця – основні характерні риси людей, здатних до самоактуалізації.

Таким чином, феномен самореалізації особистості студента вищого педагогічного навчального закладу через систему організації самостійної навчальної діяльності має розглядатися як процес, як діяльність, як творчість, як потреба.

Педагогічна професія, за умов високої готовності до неї, здатна створити такі вимоги для молодого вчителя, а система підготовки у вищому педагогічному навчальному закладі вже запроєктована на них. І саме під час організації й здійснення самостійної навчальної діяльності значно зростають можливості для формування в студентів креативності, самостійності й здатності сміливо приймати рішення відносно розв'язання певних теоретичних і практичних педагогічних проблем. Тим самим з'являється реальна можливість формувати гармонійну, цілісну, позитивну «Я-концепцію», сукупність індивідуальних, особистісних, власне суб'єктивних якостей студента вищого педагогічного навчального закладу, які спрямовані на пізнання себе й суб'єкта своєї праці, а також на процес професійної діяльності за допомогою педагогічного спілкування.

Самостійна навчальна діяльність має бути організована в умовах вищого педагогічного навчального закладу таким чином, щоб досягнення певних цілей і реалізація певних прагнень на кожному окремому етапі навчання, спонукали й стимулювали студентів до висунення нових цілей (більш високого й відповідального

рівня) й появи нових прагнень (більш різноманітних, і з кожним наступним етапом вони повинні бути все тісніше пов'язаними з майбутньою професійно-педагогічною діяльністю).

На основі концепцій А. Маслоу й К. Роджерса виділимо певні *способи впливу на особистість майбутнього вчителя*, які б сприяли процесу самоактуалізації його особистості через організацію самостійної навчальної діяльності й остаточно, на його самореалізацію. А саме:

- ✓ акцентувати увагу на практичну професійну чи майбутню навчальну діяльність;
- ✓ намагатися формулювати завдання, максимально пов'язуючи його з уже набутих досвідом студента й навчальним, і життєвим;
- ✓ дотримуватися оптимального рівня складності виучуваного матеріалу;
- ✓ прогнозувати потенційні утруднення;
- ✓ переконати студента, що лише власні прагнення й амбіційні бажання можуть спонукати особистість до виконання певних дій і певної самостійної діяльності;
- ✓ спонукати студента впевнено робити вибір на користь знань і не боятися приймати самостійні рішення;
- ✓ дозволити студенту самому обирати найбільш ефективні методи й засоби навчання, форми й види презентації навчальної інформації;
- ✓ урізноманітнити в методичних рекомендаціях для самостійної роботи з окремих дисциплін пропоновані методики, методи й засоби щодо самостійного набуття знань з урахуванням специфіки навчального предмету;
- ✓ забезпечити диференціацію й індивідуалізацію самостійного навчання;
- ✓ стимулювати відповідальне й із розумінням справи ставлення студента до власних дій;
- ✓ на належному науковому і методичному рівні розробляти методики для здійснення самоконтролю й самооцінки знань;
- ✓ забезпечити системність у здійсненні самостійної навчальної діяльності;
- ✓ підтримувати позитивний емоційний стан, як результат задоволення від власної самостійної навчальної діяльності;
- ✓ сприяти поступовому звільненню від неправильних уявлень про себе;
- ✓ сприяти перетворенню самостійної навчальної діяльності на істинну, дієву цінність студента вищого педагогічного навчального закладу – майбутнього вчителя, яка б поступово перетворювалась на дійсну потребу особистості.

Втіленням вищезазначених вимог та способів є розроблені нами особливі обставини, педагогічні умови, серед яких акцентуємо на *професіоналізації й індивідуалізації змісту самостійної навчальної діяльності студентів на основі реалізації задачного підходу в організації навчання й самонавчання*. При цьому *здатність до самонавчання* розуміємо в прямій кореляційній залежності від наявного рівня самоактуалізації студентів й оптимальної реалізації їх індивідуальних здібностей до навчання.

Вивчення ступеня самоактуалізації, як складової самореалізації, студентів вищих педагогічних навчальних закладів вимагає розробки спеціальних психодіагностичних засобів. Оскільки одномірний опис цього феномену за допомогою одного показника викликає в дослідників серйозні сумніви, за рубежом одержав широку популярність опитувальник особистісних орієнтацій Е. Шострома (Personal Orientation Inventory – POI, 1969 р.), що вимірює самоактуалізацію як багатомірну величину.

POI складається з 150 пунктів, побудованих за принципом змушеного вибору, і дозволяє зареєструвати два базових і десять додаткових параметрів самоактуалізації. До базових категорій самоактуалізації Е. Шостром відніс шкалу компетентності у часі та шкалу підтримки (сприйнятливості зовнішнім впливам). Ця методика була адаптована, зокрема, Н.Ф. Каліною, у якості тесту «САМОАЛ». Крім того, на кафедрі соціальної психології МДУ імені М.В. Ломоносова був створений оригінальний психодіагностичний

інструмент, що одержав назву «Самоактуалізаційний тест» (САТ) (1987 р.). Цей тест зберіг дві базові шкали Е. Шострома, але значно зменшився в обсязі (до 127 питань), що виявилось можливим спеціальною побудовою питань за додатковими 12-ма шкалами: шкалою ціннісних орієнтацій, гнучкості в поведженні, сензитивності до себе, спонтанності, самоповаги, самосприйнятті, уявлень про природу людини, синергії, прийняття агресивності, контактності, пізнавальних потреб, креативності [5].

Як бачимо, існуючі методики визначення рівня самоактуалізації можуть викликати певні труднощі вже під час свого застосування й обробки результатів, при цьому важко отримати відповідь щодо взаємозв'язку рівня самоактуалізації та ступенем організації діяльності, в ході якої особистість має самореалізуватися.

У власному дослідженні рівня самореалізації студентів вищих педагогічних навчальних закладів у системі організації самостійної навчальної діяльності ми скористалися висновками В.В. Грачова. Дослідником за результатами факторного аналізу було виявлено два провідних чинники, що детермінують самореалізацію студентів. Перший інтерпретується як фактор суб'єктивної значущості навчання: реалізувати свій потенціал; наблизитися до мрії, витягти користь, мати джерело натхнення тощо. Другий фактор відобразив соціальні умови, що сприяють успішній самореалізації. При цьому успішність самореалізації в навчанні, за підсумками дослідження автора, тісно корелює з позитивною «Я-концепцією» студентів, особливо в значеннєвому відношенні, в усвідомленні студента себе як сильної особистості, здатної приймати рішення, нести відповідальність, будувати продуктивне й насичене життя [6].

На основі цього нами була розроблена діагностична методика «Оцінки «Я-концепції» студентів вищих педагогічних навчальних закладів». Дана методика включала оцінку студентами ступеня і характеру власного саморозвитку з позицій минулого, сьогодення й майбутнього, тобто усвідомлення прогресивних змін, зупиненого саморозвитку, регресу за питаннями, що відображують характер організації, змістового наповнення, реалізації потреб і мотивів професійного становлення у рамках комплексної системи, якою виступає загальна підготовка студентів до професійної педагогічної діяльності.

Отримані дані діагностування студентів I-III курсів показали: 45% студентів мають зупинений саморозвиток у ході навчання у вищому педагогічному навчальному закладі, 12% - низький рівень регресу, 28% - середній рівень прогресу, 12% - високий рівень прогресу й 3% – дуже високий рівень прогресу. Отримані дані співвідносяться з результатами контент-аналізу за методикою «Хто я такий». У прямій залежності з низьким рівнем самореалізації студентів перебуває й професійна позиція викладача, як одного з головних суб'єктів організації самостійної навчальної діяльності студентів вищих педагогічних навчальних закладів. Виявилось, що менше половини викладачів (45%) убачають в організації самостійної навчальної діяльності студентів можливість їх самореалізації в майбутньому професійному житті, тому повинні враховувати прагнення, інтереси, професійні мотиви студентів і сприяти реалізації їх педагогічних здібностей, що звісно позначається на гнучкості, намаганні забезпечити підтримку в організації даної діяльності в співпраці зі студентами. Решта (55%) схиляється до необхідності забезпечення й підтримки навчально-виховного процесу за існуючими навчальними програмами й планами підготовки фахівця.

Таким чином, були виявлені існуючі протиріччя у функціонуванні досліджуваної системи організації самостійної навчальної діяльності студентів, серед яких чинне місце посідає протиріччя на рівні професійно-педагогічної самореалізації студента вищого педагогічного навчального закладу: між зростаючими вимогами до професійного рівня сучасного вчителя, потребою сталого випереджального розвитку його особистості й рівнем самоактуалізації, самореалізації, самоефективності й самовдосконалення майбутнього вчителя на константному циклічному рівні в процесі навчання й самостійної навчальної діяльності.

Відтак, виявлений наявний рівень функціонування педагогічних систем організації самостійної навчальної діяльності дозволяє студентам у більшій мірі вирішувати проблеми професійного становлення за нормованою навчальними планами та програмами підтримкою викладачів. Однак ступінь їх особистісного розвитку, характер провідних мотивів не дозволяє студентам організувати й здійснювати самостійну навчальну діяльність систематично й ефективно, оволодівати її продуктивними формами й методами. Це звісно позначається на середньому рівні навчальних досягнень і низькому ступені самореалізації й самовдосконалення майбутніх учителів на константному циклічному рівні.

(д) - *висновки*) Резерви ефективності організації самостійної навчальної діяльності студентів вищих педагогічних навчальних закладів варто шукати не стільки в технології організації даної діяльності, скільки в усвідомленні й стимулюванні тих психофізіологічних процесів структури особистості студента, що мають визначати її ефективність, і тим самим обумовлювати зміст й етапи педагогічних заходів, які в своїй сукупності створюють цілісну педагогічну систему організації самостійної навчальної діяльності студентів вищих педагогічних навчальних закладів. До цих процесів належать: самонавчання, самоконтроль, самооцінка, самоуправління й самоорганізація, самоактуалізація, як невід'ємна складова самореалізації майбутніх вчителів у процесі професійного становлення.

Література:

1. Идинов А.А. Самореализация личности в внепроизводственной сфере общества: (Онтол. и гносеол. анализ): автореф. на соиск. уч. степени канд. филос. наук: спец. 09.00.13 «философия культуры» / А.А.Идинов. - Фрунзе, 1990. – 20 с.
2. Голубчиков А.Я. Самоопределение индивида (социально-философский анализ): дис. ... д-ра филос. наук: спец. 09.00.13 / Анатолий Яковлевич Голубчиков. – Екатеринбург, 1993. – 328 с.
3. Маслоу А. Самоактуализация / Абрахам Маслоу // Психология личности: Тексты / [под ред. Ю.Б.Гиппенрейтер, А.А.Пузыря]. – М.: Из-во МГУ, 1982. – С. 108-118.
4. Ассаджолі Р. Психосинтез: теория и практика / Роберто Ассаджолі. – М.: REFL-book, 1994. – 261 с.
5. Гозман Л.Я. Самоактуализационный тест / Л.Я.Гозман, М.В.Кроз, М.В.Латинская. – М. : Рос. пед. агентство, 1995. – 43 с.
6. Грачѳв В.В. Теоретические основы персонализации образовательного процесса в высшей школе: автореф. дис. на соискание уч. степени док-ра пед. наук: спец. 13.00.01 «общая педагогика, история педагогики и образования» / Владимир Викторович Грачев. – М., 2007. – 239 с.

В статье рассматриваются вопросы сущности самореализации личности студента высшего педагогического учебного заведения через организацию самостоятельной учебной деятельности. Раскрываются подходы и механизмы самореализации, ведущие факторы и обстоятельства, приводятся результаты исследования степени самореализации студентов в системе профессиональной подготовки.

The article deals with the problems of self-realization essence of a student's personality in the higher pedagogical educational establishment through the organization of independent educational activity. Some certain approaches to and mechanisms of self-realization, prior factors and means are revealed, some research results of students' self-realization abilities in the system of their professional training are given.